

Sách Đa-ni-ên - Số 56

Giải mã mâu nhiệm của Khải Huyền 17: Lời tiên tri cuối cùng về Đại Dâm Phụ và Con Thú

Jeff Pippenger
2024-01-20

Hình ảnh cuối cùng về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh được tìm thấy trong Khải Huyền đoạn mười bảy. Trong đoạn đó, ở câu ba, Giăng được đem vào "đồng vắng", để thiên sứ có thể cho Giăng thấy sự phán xét đối với "đại dâm phụ" trong lời tiên tri, kẻ ngồi trên "nhiều nước" và đã phạm "tà dâm" với "các vua trên đất."

Bấy giờ có một trong bảy thiên sứ cầm bảy chén đến và nói với tôi: Hãy đến đây; ta sẽ cho người thấy sự phán xét của đại dâm phụ ngồi trên nhiều dòng nước; kẻ mà các vua trên đất đã phạm tội tà dâm với nó, và dân cư trên đất đã say sưa bởi rượu tà dâm của nó. Rồi người đem tôi trong Thánh Linh vào hoang mạc; và tôi thấy một người đàn bà ngồi trên một con thú màu đỏ thẫm, đầy những danh xưng phạm thượng, có bảy đầu và mười sừng. Khải Huyền 17:1-3.

Theo lời của chính John, "vùng hoang dã" tượng trưng cho một nghìn hai trăm sáu mươi năm cai trị của Giáo hoàng, từ năm 538 cho đến thời điểm kết thúc vào năm 1798.

Người đàn bà liền chạy trốn vào hoang mạc, nơi bà có một chôn do Đức Chúa Trời chuẩn bị, để người ta nuôi dưỡng bà tại đó một nghìn hai trăm sáu mươi ngày. ... Và người đàn bà được ban hai cánh của một con đại bàng lớn, để bà bay vào hoang mạc, đến nơi của mình, nơi bà được nuôi dưỡng trong một thời, hai thời và nửa thời, xa khỏi mặt con rắn. Khải Huyền 12:6, 14.

Trong Thàn Linh, Giăng được đưa vào thời kỳ một nghìn hai trăm sáu mươi năm của sự thống trị giáo hoàng. Những năm ấy đã được tượng trưng bởi ba năm rưỡi hạn hán trong lịch sử của Giê-sa-bên, Akháp và Ê-li. Những năm ấy sẽ tiếp diễn cho đến khi giáo quyền nhận vết thương chí tử vào năm 1798, vì điều đó đã được "án định" xảy ra vào cuối cơn thanh nộ thứ nhất, là sự kết thúc của cuộc chiến đã giáng trên đền thánh và đạo binh bởi hai quyền lực gây hoang tàn là ngoại giáo và chủ nghĩa giáo hoàng. Tất cả những sự kiện này đã được trình bày trong các bài viết gần đây.

"Đại dâm phụ" chính là dâm phụ của Ty-ơ trong sách Ê-sai, nàng được định sẽ bị quên lãng trong bảy mươi năm tượng trưng, tức là "những ngày của một vua." Lịch sử Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ là lịch sử của bảy mươi năm tượng trưng, vốn đã được tiêu biểu bởi bảy mươi năm lưu đày dưới triều đại Ba-by-lôn, vương quốc đầu tiên trong lời tiên tri Kinh Thánh. Trong suốt lịch sử ấy, đại dâm phụ của Ty-ơ được định sẽ bị quên lãng. Vào cuối lịch sử ấy, nàng sẽ được nhớ đến và một lần nữa ra đi hát các bài ca của mình, qua đó phạm dâm với các vua trên đất. Giăng đã được đưa cách thuộc linh vào trong lịch sử thời kỳ cai trị của giáo hoàng để thấy sự phán xét đối với quyền lực giáo hoàng. Bản án dành cho con gái của một thầy tế lễ phạm dâm là nàng phải bị thiêu bằng lửa.

Con gái của bất kỳ thầy tế lễ nào, nếu tự làm ô uế mình bằng cách làm điếm, thì làm ô danh cha mình; phải thiêu nó trong lửa. Lê-vi Ký 21:9.

Trong khái tượng về sự phán xét đối với đại dâm phụ, được một trong các thiên sứ đã đổ ra một trong bảy tai vạ sau cùng ban cho Giăng, điều được tỏ ra là nàng bị thiêu đốt bằng lửa.

Và mười sừng mà người đã thấy trên con thú, chúng sẽ ghét dâm phụ, và sẽ làm cho nó hoang vu và trần truồng, sẽ ăn thịt nó và đốt nó bằng lửa. Khải Huyền 17:16.

Những dòng nước mà dâm phụ lớn đang ngồi trên chính là mọi dân trên thế giới; họ sẽ bị đặt dưới quyền bính của bà ta khi Hoa Kỳ lừa dối cả thế giới để thờ phượng con thú, cũng chính là dâm phụ lớn. Khi ấy, Hoa Kỳ trở thành vị vua hàng đầu trong số mười vua được nói đến trong lời tiên tri ở Khải Huyền chương mười bảy, và trong minh họa này, Hoa Kỳ tượng trưng cho vị vua đầu tiên phạm tội tà dâm với dâm phụ, dù bà ta sẽ làm điều đó với tất cả các vua về sau.

Vị vua thứ nhất trong số nhiều vị vua được tượng trưng bởi Ahab, người đã kết hôn với đại dâm phụ, tức Jezebel trong Hội thánh Thyatira. Sự phán xét đối với Jezebel (đại dâm phụ) được thực hiện bởi mười vị vua, những người sẽ bị buộc phải bước vào một liên minh giữa giáo hội và nhà nước bởi quyền lực của Hoa Kỳ. Những vị vua ấy sẽ đồng ý để chế độ giáo hoàng cai trị thế giới (ngồi trên các dòng nước), bắt chấp sự căm ghét của họ đối với dâm phụ.

Còn mười sừng mà người đã thấy là mười vua, những kẻ chưa nhận được vương quốc; nhưng họ sẽ nhận quyền làm vua trong một giờ với con thú. Họ đồng một lòng, và sẽ trao quyền lực cùng sức mạnh của mình cho con thú. Họ sẽ giao chiến với Chiên Con, và Chiên Con sẽ thắng họ, vì Ngài là Chúa của các chúa và Vua của các vua; còn những kẻ ở cùng Ngài là những người được gọi, được chọn và trung tín. Ngài lại phán với tôi: Những dòng nước người đã thấy, nơi dâm phụ ngồi, là các dân, đám đông dân chúng, các nước và các thứ tiếng. Còn mười sừng mà người đã thấy trên con thú, chính chúng sẽ ghét dâm phụ, sẽ làm cho nó hoang vu và trần truồng, sẽ ăn thịt nó và thiêu nó bằng lửa. Vì Đức Chúa Trời đã đặt vào lòng họ để thực hiện ý muốn Ngài, đồng lòng và trao vương quốc của họ cho con thú, cho đến khi lời Đức Chúa Trời được ứng nghiệm. Còn người đàn bà mà người đã thấy, ấy là thành lớn, đang cai trị trên các vua trên đất. Khải Huyền 17:12-18.

“Mười vua” (Liên Hợp Quốc) thực ra ghét chế độ giáo hoàng, nhưng vì hoàn cảnh buộc phải nhượng lại vương quốc ngấn ngùi của họ cho quyền lực giáo hoàng, với hy vọng hão huyền cứu thế giới khỏi những tai họa ngày càng gia tăng. Khi họ nhận ra sự lừa dối của nó, họ trở thành công cụ để thiêu đốt nó bằng lửa, để ứng nghiệm luật pháp trong sách Lê-vi Ký.

"Mười vua" "giao chiến với Chiên Con" qua sự bất bớ mà họ gây ra cho dân sự của Đức Chúa Trời trong những ngày sau rốt.

Sao các dân ngoại nổi loạn, và các dân bày mưu điều hư không? Các vua của đất dấy lên, các quan cùng nhau bàn mưu, nghịch cùng Chúa và Đấng được xúc dầu của Ngài, rằng: Hãy phá tung các dây ràng buộc của họ, quăng những dây trói của họ khỏi chúng ta. Đấng ngự trên trời sẽ cười; Chúa sẽ nhạo báng họ. Bấy giờ Ngài sẽ phán cùng họ trong cơn thịnh nộ của Ngài, và khiến họ hoảng hốt trong cơn giận dữ khốc liệt của Ngài. Thi Thiên 2:1-5.

Sự bách hại mà các vua trên đất thi hành vì chế độ giáo hoàng cũng đã giáng xuống trên Đấng Christ tại thập giá.

Ngài đã dùng miệng đầy tớ Ngài là Đa-vít mà phán rằng: Vì sao các dân ngoại náo động, và các dân tộc toan tính những điều hư không? Các vua trên đất dấy lên, và các nhà cầm quyền hiệp nhau nghịch cùng Chúa và nghịch cùng Đấng Christ của Ngài. Vì thật vậy, nghịch cùng Tội tở thánh của Chúa là Đức Chúa Giê-xu, Đấng Chúa đã xúc dầu, cả Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, cùng với các dân ngoại và dân Y-sơ-ra-ên, đã nhóm lại với nhau, để làm mọi điều mà tay Chúa và ý chỉ Chúa đã định trước phải xảy đến. Công vụ 4:25-28.

Các “vua trên đất” đã đứng lên chống lại Đấng Christ khi Ngài bị đóng đinh tượng trưng cho “mười vua” trong Khải Huyền đoạn mười bảy, là những kẻ lại giao chiến với Chiên Con bằng cách bắt bớ dân sự của Ngài. Tại thập tự giá, những vua ấy là “hội của kẻ ác” đã “bao vây” Đấng Christ, và họ lại làm như vậy với dân sự ngày sau rốt của Ngài.

Vì bầy chó đã vây quanh tôi; hội của kẻ gian ác đã bao bọc tôi; chúng đã đâm thủng tay và chân tôi. Tôi có thể đếm hết xương cốt tôi; chúng nhìn và chăm chăm vào tôi. Chúng chia nhau áo xống của tôi, và bắt thăm cho áo choàng của tôi. Thi Thiên 22:16-18.

Mười vua, những kẻ đem sự xét đoán trên đại dâm phụ, thiêu đốt nàng bằng lửa, vì nàng là một dâm phụ tự xưng là con gái của một thầy tế lễ. Những vua ấy cũng được ví như "chó", và mười vua không chỉ thiêu đốt đại dâm phụ bằng lửa, mà còn "ăn thịt nàng". Cái chết của Jezebel xảy ra khi bà bị quăng từ tường thành xuống và văng tung tóe trên mặt đất, rồi bầy chó đến và ăn thịt bà.

Khi Giê-hu đến Gít-rê-ên, Giê-sa-bên nghe biết; nàng bèn trang điểm mặt mày, sửa sang đầu tóc, và nhìn ra từ một cửa sổ. Khi Giê-hu vào đến cửa thành, nàng nói: “Sim-ri, kẻ đã giết chủ mình, có được bình an chăng?” Ông ngược mặt lên cửa sổ và nói: “Ai đứng về phía ta? Ai?” Bèn có hai hay ba thái giám nhìn xuống ông. Ông nói: “Hãy xô nàng xuống.” Vậy họ xô nàng xuống; máu nàng bắn lên tường và lên các con ngựa, và ông giày xéo nàng. Khi đã vào trong, ông ăn uống, rồi nói: “Hãy đi, xem người đàn bà bị rửa sả này, và chôn nàng, vì nàng là con gái của một vua.” Họ đi để chôn nàng, nhưng chẳng thấy gì của nàng ngoài cái sọ, bàn chân, và lòng bàn tay. Vậy họ trở lại và thuật lại cho ông. Ông nói: “Đây là lời của Đức Giê-hô-va đã phán bởi tôi tớ Ngài là Ê-li người Thít-bê: ‘Trong phần đất của Gít-rê-ên, chó sẽ ăn thịt Giê-sa-bên; và thây của Giê-sa-bên sẽ như phân trên mặt đồng ruộng trong phần đất của Gít-rê-ên, đến nỗi người ta sẽ không còn nói: Đây là Giê-sa-bên.’” 2 Các Vua 9:30-37.

Mười vua, tức là Liên Hợp Quốc, mà vua đứng đầu là Hoa Kỳ, sẽ giáng sự phán xét trên chế độ giáo hoàng bằng cách thiêu bà bằng lửa và ăn thịt bà. Chính sự phán xét đó là điều thiên sứ đến để cho Giăng thấy, và để làm vậy, thiên sứ đã đem Giăng vào dòng lịch sử của dòng vắng, nhưng không phải đến một điểm ngẫu nhiên nào trong dòng lịch sử ấy, mà đến tận cùng của thời kỳ đó. Hiện nhiên Giăng đã được đặt ở cuối thời kỳ một nghìn hai trăm sáu mươi năm, vì khi ông thấy người đàn bà, bà đã say máu vì sự bách hại và đã được nhận diện là mẹ của các kẻ dâm loạn.

Vậy người đem tôi trong Thần Linh vào nơi hoang mạc; và tôi thấy một người đàn bà ngồi trên một con thú màu đỏ thắm, đầy những danh xưng phạm thượng, có bảy đầu và mười sừng. Người đàn bà ấy mặc màu tía và đỏ thắm, trang sức bằng vàng, đá quý và ngọc trai, tay cầm

một chén vàng đầy những điều gớm ghiếc và sự ô uế của sự dâm loạn của nàng. Trên trán nàng có ghi một tên: MÀU NHIỆM, BA-BY-LÔN VĨ ĐẠI, MẸ CỦA CÁC DÂM PHỤ VÀ CÁC ĐIỀU GỚM GHIẾC CỦA TRÁI ĐẤT. Tôi thấy người đàn bà ấy say máu các thánh đồ và máu các kẻ tử đạo của Đức Chúa Giê-xu; và khi tôi thấy nàng, tôi rất đổi kinh ngạc. Khải Huyền 17:3-6.

Con điếm của Tyre, cũng là “con điếm lớn” được mô tả trong Khải Huyền đoạn mười bảy, đã bị quên lãng cho đến khi nàng lại cất tiếng hát những bài ca của mình và phạm tà dâm với các vua trên đất.

Bất kỳ từ điển uy tín nào được xuất bản trước năm 1950 đều xác định rằng người đàn bà khoác áo màu điều trong Khải Huyền chương mười bảy là biểu tượng của Giáo hội Công giáo La Mã, nhưng ngày nay thế giới lại nghĩ rằng Giáo hội Công giáo là một giáo hội Kitô giáo. Thế giới đã quên bà ta thực sự là ai.

Khi John thấy người đàn bà ấy, sự bách hại của Thời kỳ Tăm Tối đã đến hồi kết, vì người đàn bà ấy đã say sưa vì máu của các thánh. Điều tự nhiên minh họa cho điều tâm linh, và một người chỉ say sau khi đã uống, chứ không phải trước đó.

Những người Tin Lành đã tách khỏi Công giáo hàng thế kỷ trước năm 1798, đến năm 1798 đã bắt đầu hành trình quay trở lại hiệp thông với Công giáo, vì bà đã được gọi là “MẸ CỦA CÁC DÂM PHỤ”. Khi Giăng thấy bà và lấy làm lạ, các hội thánh trước kia từng tách khỏi sự thông công với bà thì đã quay lại. Vậy Giăng đã được đem đến năm 1798, khi đại dâm phụ đã giết hại hàng triệu Cơ Đốc nhân, và đã quyến dụ các hội thánh Tin Lành trước kia chấp nhận lời tuyên bố tự phụ của bà rằng bà là đầu của các hội thánh, như Justinian đã xác định về bà vào năm 533.

Từ góc nhìn tiên tri của năm 1798, thiên sứ đã cho Giăng thấy hình ảnh cuối cùng về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh.

Thiên sứ nói với tôi: Vì sao ngươi ngạc nhiên? Ta sẽ cho ngươi biết điều màu nhiệm về người đàn bà và về con thú chở nàng, con thú có bảy đầu và mười sừng. Con thú mà ngươi đã thấy thì đã có, hiện không còn; nó sẽ từ vực không đáy lên và đi đến chỗ hư mất. Những kẻ sống trên đất—những kẻ có tên không được chép trong Sách Sự Sống từ buổi dựng nên thế gian—sẽ kinh ngạc khi họ thấy con thú đã có, hiện không còn, mà rồi sẽ đến. Đây là điều cần có sự khôn ngoan để hiểu: bảy cái đầu là bảy núi, trên đó người đàn bà ngồi. Và có bảy vua: năm vị đã sụp đổ, một vị hiện còn, một vị khác thì chưa đến; khi vị ấy đến, chỉ còn tồn tại ít lâu. Còn con thú đã có, hiện không còn, chính nó là vị thứ tám, thuộc về bảy vị kia, và nó đi đến chỗ hư mất. Còn mười sừng mà ngươi đã thấy là mười vua; họ chưa nhận vương quốc, nhưng họ sẽ nhận quyền làm vua trong một giờ cùng với con thú. Khải Huyền 17:7-12.

Trong lời tiên tri của Kinh Thánh, con thú là một vương quốc, điều này dễ nhận ra trong các chương bảy và tám của sách Đa-ni-ên; và màu nhiệm mà thiên sứ bày tỏ cho Giăng là màu nhiệm về con thú và người nữ cưỡi trên con thú. Người nữ trên con thú là đại dâm phụ, kẻ tà dâm với các vua trên đất. Bà là Giê-sa-bên, và chồng bà là A-háp.

Vì vậy, người nam sẽ lìa cha mẹ mình và gắn bó với vợ mình; và họ sẽ trở nên một thân thể.
Sáng thế ký 2:24.

Người nam là người nam, người nữ là người nữ, nhưng khi hiệp lại họ trở nên một xương một thịt. Sự mâu nhiệm của con thú là nó là sự kết hợp giữa giáo hội và nhà nước, tức sự kết hợp của người nữ (giáo hội) và con thú (các vua) thành một vương quốc gồm hai phần. Thuật trị nước và thuật trị giáo hội kết hợp lại, với người nữ nắm quyền kiểm soát mối quan hệ, chính là "hình tượng của con thú". Gioan được cho thấy người nữ được con thú chở, vì chính người nữ là kẻ nắm quyền trong mối quan hệ ấy.

Và người đàn bà mà người đã thấy chính là thành lớn ấy, là thành cai trị các vua trên đất. Khải Huyền 17:18.

Con thú và người đàn bà cùng tượng trưng cho một vương quốc (một thân thể), nhưng thiên sứ đang nhấn mạnh mối quan hệ của đại dân phụ với các vua trên đất. Con thú "đã có, mà nay không còn nữa", con thú "sẽ từ vực sâu lên và đi vào chỗ diệt vong", và con thú mà "những người ở trên đất sẽ lấy làm lạ mà theo" ấy chính là chế độ giáo hoàng khi vết thương chí tử của đại dân phụ được chữa lành. Bà ấy "đã" là vương quốc thứ năm trong lời tiên tri trong Kinh Thánh, nhưng đã "được định" rằng bà sẽ nhận một vết thương chí tử vào năm 1798.

Khi John được đưa cách thuộc linh đến năm 1798, bà ta "không" phải là một con thú, và "dầu vậy" khi vết thương chí tử của bà được chữa lành vào cuối bảy mươi năm tượng trưng kết thúc bằng đạo luật Chủ nhật sắp đến, bà ta lại "sống", hát những bài ca của mình, phạm tà dâm và giết hại các Cơ Đốc nhân.

Chương mười bảy là sự trình bày cuối cùng về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh, và vì vậy nó phải phù hợp với lần nhắc đến đầu tiên về các vương quốc của lời tiên tri Kinh Thánh. Lần nhắc đến đầu tiên về những vương quốc ấy được tìm thấy trong Đa-ni-ên chương hai, và điều đó được thể hiện trên cả hai tấm biểu đồ, vốn là sự ứng nghiệm mạng lệnh của Ha-ba-cúc: hãy chép Khải tượng và viết rõ ràng trên các bảng.

Những người Millerite đã đúng trong sự hiểu biết của họ về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh của Đa-ni-ên như được trình bày ở các chương hai, bảy và tám, nhưng sự hiểu biết của họ vẫn chưa đầy đủ. Những viên ngọc của Miller trong Đa-ni-ên chương hai tỏa sáng rực rỡ gấp mười lần trong những ngày sau rốt, vì chúng được nhìn nhận là xác định sự đề cập đầu tiên, không chỉ về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh, mà còn về sự đề cập đầu tiên đến mặc Khải rằng kẻ thứ tám là của bảy. Chúa Giê-xu luôn minh họa phần kết của một sự việc bằng phần khởi đầu của nó.

Tất cả các tiên tri đều nói về những ngày sau rốt, và Giăng, trong Khải Huyền đoạn mười bảy, xác định vương quốc trần gian cuối cùng khi ông trình bày: "con thú đã có, mà nay không còn; và sẽ từ vực không đáy đi lên, rồi đi vào sự hư mất." Con thú đi lên từ "vực không đáy", là biểu tượng của một "sự biểu lộ mới của quyền lực Sa-tan."

"Khi họ đã hoàn tất [đang hoàn tất] lời chứng của họ.' Thời kỳ mà hai nhân chứng phải nói tiên tri, mặc bao gai, đã kết thúc vào năm 1798. Khi họ sắp kết thúc công việc âm thầm của

mình, một thế lực được mô tả là ‘con thú đi lên từ vực không đáy’ sẽ phát động chiến tranh chống lại họ. Ở nhiều quốc gia châu Âu, các quyền lực cai trị trong Giáo hội và Nhà nước suốt nhiều thế kỷ đã bị Sa-tan khống chế, thông qua chế độ giáo hoàng. Nhưng ở đây xuất hiện một biểu hiện mới của quyền lực Sa-tan." Đại Tranh Chiến, 268.

Một số nhà thần học sẽ lập luận rằng, vì "con thú đi lên từ vực sâu không đáy" trong Khải Huyền 11 được đoạn văn xác định là chủ nghĩa vô thần của Cách mạng Pháp, nên cụm từ "vực sâu không đáy" là một biểu tượng của chủ nghĩa vô thần. Nhưng Hội giáo đã đi lên từ "vực sâu không đáy" trong Khải Huyền 9, và Hội giáo không phải là chủ nghĩa vô thần. Vực sâu không đáy tượng trưng cho một sự biểu hiện của Sa-tan.

"Tôi nói với anh ấy rằng Chúa đã cho tôi thấy trong Khải tượng rằng thuật thôi miên là từ Ma Quỷ, từ vực không đáy, và rằng chẳng bao lâu nó sẽ xuống đó, cùng với những người tiếp tục sử dụng nó." Review and Herald, ngày 21 tháng 7 năm 1851.

Một điều đến từ “Ma Quỷ” là một điều đến từ “vực sâu không đáy.” Trong Khải Huyền mười bảy, con thú từ vực sâu không đáy đi lên là thế lực đi vào chốn hư mất, và những kẻ không có tên được chép trong sách sẽ kinh ngạc mà theo nó. “Hư mất” nghĩa là sự đoán phạt đời đời và trong Khải Huyền được biểu trưng là “hồ lửa,” là nơi con thú bị quăng vào.

Và con thú bị bắt, và cùng với nó là tiên tri giả đã làm các phép lạ trước mặt nó; nhờ những phép lạ ấy hắn đã lừa dối những kẻ đã nhận dấu của con thú và những kẻ thờ lạy hình tượng của nó. Cả hai đều bị quăng sống vào hồ lửa cháy bằng diêm sinh. Khải Huyền 19:20.

Trong chương mười ba, con thú thứ nhất từ biển lên, mà Bà White trực tiếp xác định là chế độ giáo hoàng, được chỉ ra. Trong đoạn ấy, cả thế giới kinh ngạc mà theo con thú giáo hoàng.

Và tôi thấy một trong các đầu của nó như thể bị thương chí tử; và vết thương chí tử của nó đã được chữa lành: và cả thế gian đều kinh ngạc mà theo con thú. Khải Huyền 13:13.

Con thú trong Khải Huyền đoạn mười bảy, mà “những kẻ cư ngụ trên đất sẽ kinh ngạc mà theo”, là sự bày tỏ cuối cùng của quyền lực Sa-tan, xảy ra khi vết thương chí tử của giáo hoàng quyền được chữa lành vào thời điểm đạo luật Chủ nhật sắp tới. Mọi đặc điểm tiên tri về người đàn bà và con thú bà cưỡi trong đoạn mười bảy đều chỉ rõ Giáo hội La Mã, đúng như các từ điển xuất bản trước năm 1950 đã chỉ ra.

Con thú trong Khải Huyền 17 là biểu tượng cho sự kết hợp giữa giáo hội và nhà nước, tức là hình tượng của con thú. Con thú có bảy đầu và mười sừng là vương quốc được cấu thành bởi mười vua (Liên Hiệp Quốc), trên đó người đàn bà cưỡi và cai trị. Người đàn bà ấy là chế độ giáo hoàng, được xác định là Ba-by-lôn vĩ đại, mẹ của các dân phụ. Sau khi các biểu tượng được xác định, chúng ta có thể trở lại năm 1798; thời điểm trong lịch sử mà Giăng được đưa đến để nhận sự trình bày cuối cùng về các vương quốc trong lời tiên tri Kinh Thánh.

Chúng ta sẽ bàn về những vương quốc ấy và cách chúng được mô tả trong Daniel chương hai trong bài viết tiếp theo.

Mọi quốc gia đã bước lên vũ đài lịch sử đều được phép nắm giữ chỗ đứng của mình trên đất, để xem liệu nó có thực hiện mục đích của “Đấng Canh Giữ và Đấng Thánh” hay không. Lời tiên tri đã vạch ra sự hưng vong của các đế quốc lớn của thế giới—Ba-by-lôn, Mê-đi-Ba Tư, Hy Lạp và La Mã. Với từng đế quốc này, cũng như với các quốc gia kém thế lực hơn, lịch sử lại tái diễn. Mỗi đế quốc đều có thời kỳ thử thách, rồi thất bại; vinh quang phai tàn, quyền lực tiêu tan, và chỗ đứng của nó bị một quốc gia khác chiếm lấy.

"Trong khi các dân tộc khước từ các nguyên tắc của Đức Chúa Trời, và bằng sự khước từ này tự chuốc lấy sự diệt vong cho chính mình, thì vẫn hiển nhiên rằng ý định thiêng liêng, điều khiển trên hết, đang tác động qua mọi động thái của họ." Giáo dục, 177.